

“Слова Жыцця” прадстаўляе ўвазе чытачоў праект пад назвай “На службе Богу”, прысвечаны Году кансэкраванага жыцця. З гэтага часу ў газеце будуць публікавацца гісторыі пакліканняў кансэкраваных асоб, якія жывуць і працуюць у Гродзенскай дыяцэзіі. Свет патрабуе сведкаў, якія ўкажуць іншым сапраўдныя хрысціянскія каштоўнасці і сваім жыццём і радасцю спаткання з Уваскрослым абудзяць свет.

Сёння сваю гісторыю распавядае сястра Філатэя з Кангрэгацыі Сясцёр Найсвяцейшай Сям’і з Назарэта.

Мае бацькі не ведалі Бога

“Я нарадзілася ў Гродне ў сям’і працоўных. Мае бацькі жылі без Бога, але гэта не было іх свядомым выбарам. У савецкія часы вера жорстка праследавалася і вынішчалася. А як казаў апостал Павел, вера ад слухання. Не было людзей, якія маглі б перадаць веру маім бацькам, а яны – нам, сваім дзецям”.

І хоць маці не ведала Бога, была цвёрда перакананая, што дзяцей трэба хрысціць. Дзяўчынка, якую назвалі Наталля, была ахрышчана ў гродзенскім Пакроўскім саборы. Гэта стала пачаткам яе жыцця ў Богу, але, на жаль, дар духоўнага жыцця дзяўчыны доўгія гады не развіваўся. Адзінае, што яна магла чуць пра Бога, – сцвярджэнне, што Яго няма. Так вучылі ў школе. † “І хоць ніхто пра Госпада мне не раскажваў, памятаю, што з самага дзяцінства я пастаянна насіла ў сабе пачуццё тугі па нечым. Як казаў святы Аўгусцін, «стварыў Ты нас, Божа, для Сябе, і неспакойнае сэрца нашае, пакуль не спачне ў Табе»”.

У юнацкім узросце дзяўчына часта задавала сабе пытанні аб сэнсе жыцця. Яна не магла пагадзіцца з тым, што са смерцю ўсё заканчваецца. І каб напоўніць жыццё сэнсам, Наталля пачала жыць па камуністычных ідэалах. “Чалавек – істота рэлігійная, створаная Богам, каб усёй сваёй існасцю імкнуцца да Яго. І калі чалавек не пакланяецца жывому Богу, ён будзе служыць ідалам. Так, на нейкі час, і я супакоіла сваё сэрца, жывучы камуністычнымі ідэямі, але ў глыбіні душы ўсё роўна адчувала тугу па Богу, якога яшчэ не ведала. памятаю, якой катастрофай для мяне стаў час перабудовы, калі руйнаваліся

ідэі, якіх я прытрымлівалася. І тады я зноў задалася пытаннем, у чым жа сэнс жыцця”.

Першую Камунію я прыняла ва ўзросце 18 гадоў

Дзяўчына паступіла ў політэхнікум. Нішто не вылучала яе сярод іншых. Любіла сустракацца з сябрамі, хадзіла разам з імі на танцы. Займалася плаваннем, наведвала заняткі па аэробіцы. Адночы Наталля прызналася сваёй сяброўцы Ганне, што хацела б верыць у Бога. І была здзіўлена: тая ходзіць у касцёл. Менавіта тады прыйшло ўсведамленне, што, можа быць, яна жыве сярод вернікаў, але проста гэтага не ведае.

Праз нейкі час Ганна прывяла Наталлю ў касцёл. З часам дзяўчына даведалася, што ўпершыню трапіла ў святыню на Грамніцы, у дзень, калі мы молімся за кансэкраваных асоб. Ці не сімвалічна? Пасля стала рэгулярна збірацца ў нядзелю на Імшу. Прыходзіла, таму што адчувала ў душы радасць і супакой. Калі даводзілася прапусціць нейкую нядзелю, сэрца агортаў сум.

Аб тым, што Наталля ходзіць у касцёл, Ганна распавяла дома. І тады цёця прапанавала запрасіць сяброўку ў госці, каб паразмаўляць з ёю наконт Першай Камуніі. Такім чынам, гэтая сям’я паклапацілася аб тым, каб Наталля прыняла адзін з самых важных сакрамантаў.

“Я памятаю, як цёця распавядала мне пра Езуса. Я ўсім сэрцам слухала тое, што яна мне казалася, адчувала вялікую радасць. З моманту Першай Камуніі, якую я прыняла ў 18 гадоў, пачаўся мой свядомы шлях да хрысціянскага жыцця. На гэтым шляху Бог акружыў мяне людзьмі глыбокай веры, за што я вельмі Яму ўдзячная. Я бачыла, што Усявышні з’яўляецца для гэтых людзей рэальнай асобай, а не абстракцыяй. Гледзячы на іх жывую веру, я хацела пазнаць жывога Бога і ўсяляк да гэтага імкнулася”.

Ніхто не насыціць мяне так, як Бог

Праз нейкі час Наталля трапіла ў неакатэхуменальную супольнасць пабернардынскага касцёла.

“У супольнасці я адказвала за малітву ў песні. Спявала, каб служыць людзям. Бачу ў гэтым дар Бога”.

Члены супольнасці шмат часу прысвячалі малітве Божым словам, разважаннем над ім. Праз гэтую практыку дзяўчына спазнала любоў Бога, якая захапіла яе. Прышло ўсведамленне таго, што ніхто не насыціць яе так, як Бог, і захацелася ўсё сваё жыццё прысвяціць Яму. У гэты ж час Наталлі ў рукі трапіў дзённік святой Тэрэзы ад Дзіцятка Езуса. Дзяўчына ўсвядоміла, што сястра Тэрэза бачыла Бога вачыма веры кожны дзень, у розных паўсядзённых сітуацыях. Яна зразумела, што хоча перажываць такія ж адносіны з Богам.

